तथानुष्ठिते दमनकः पिङ्गलकसकाशं गत्वेदमाह। स्वामिन् न तत् प्राकृतं सत्त्वं। स हि भगवतो महेश्वरस्य वाहनभूतो वृषभ इति मया पृष्ट इदं प्राह। महेश्वरेणाहं परितुष्टेन कालिन्दीपरिसरे शष्पाग्राणि भक्षयितुं समादिष्टः। किं बहुना मम प्रदत्तं भगवता क्रीडार्थं वनमिदं। पिङ्गलक आह। सत्यं ज्ञातं मयाधुना। न देवताप्रसादं विना शष्पभोजिनो व्यालाकीर्णे एवंविधे वने निःशङ्का नदन्तो भ्रमन्ति। ततस्त्वया किमभिहितं। दमनक आह। स्वामिन्नेतदभिहितं मया। यदेतद्वनं चण्डिकावाहनभूतस्य मत्स्वामिनः पिङ्गलकनाम्नः सिंहस्य विषयीभूतं। तद्भवानभ्यागतः प्रियो ऽतिथिः। तत्तस्य सकाशं गत्वा भ्रातृस्नेहेनैकत्र भक्षणपानविहरणक्रियाभिरेकस्थानाश्रयेण का लो नेय इति। ततस्तेनापि सर्वमेतत् प्रतिपन्नं। उक्तं च। स्वामिनः सकाशादभयदक्षिणा दापनीया। तदत्र स्वामी प्रमाणं। तच्छ्रुत्वा पिङ्गलकः सहर्षमिदमाह। साधु सुमते साधु मन्त्रिश्रोत्रिय साधु मम हृदयेन समं सम्मन्त्र्येदमभिहितं। तद्दत्ता मया तस्याभयदक्षिणा। परं सो ऽपि मदर्थे याचयित्वा द्रुततरमानीयतामिति। अथ साधु चेदमुच्यते।

अन्तःसारैरकुटिलैर्निश्छिद्रैः सुपरीक्षितैः।
मन्त्रिभिर्धार्यते राज्यं सुस्तम्भैरिव मन्दिरं ॥१४२॥
मन्त्रिणां भिन्नसन्धाने भिषजां सान्निपातिके।
कर्मणि व्यज्यते प्रज्ञा स्वस्थे को वा न पण्डितः ॥१४३॥

दमनको ऽपि तं प्रणम्य सञ्जीवकमुद्दिश्य प्रस्थितः सहर्षमचिन्तयत्। अहो प्रसादसन्मुखो नः स्वामी। वचनवशगश्च संवृत्तः। तन्नास्ति धन्यतरो मम। उक्तं च।

अमृतं शिशिरे वह्निरमृतं प्रियदर्शनं।
अमृतं राजसन्मानममृतं सङ्गतिः सतां ॥१४४॥

अथ सञ्जीवकसकाशमासाद्य सप्रश्रयमुवाच। भो मित्र प्रसादितो ऽसौ